

EVELYN SKYE

JOCUL COROANEI

Traducere din limba engleză și note de Ofelia Al-Gareeb

Jocul Coroanei este unul străvechi, mai străvechi decât însuși țaratul. A luat ființă cu mult timp în urmă, pe vremea lui Rurik, Prințul Novgorodului, când Rusia încă era un pâlț de triburi tinere, sălbatice și neînfrânate. Pe măsură ce țara s-a maturizat de-a lungul secolelor, același lucru s-a întâmplat și cu jocul. Însă întotdeauna, întotdeauna și-a păstrat ferocitatea de neîmblânzit.

Câștigătorul jocului avea să primească puteri de neimaginat.

Pe cel învins îl aștepta sumbra uitare.

Jocul Coroanei nu era unul de pierdut.

CAPITOLUL UNU

OCTOMBRIE 1825

Mirosul de zahăr și de drojdie o întâmpină pe Vika înainte chiar să intre în prăvălia sub formă de dovleac de pe strada principală a târgușorului lor. Rezistă imboldului de a se năpusti în Brutăria Cenușăresei – tatăl ei se străduise timp de șaisprezece ani să o învețe să se poarte cuviincios – și se strecură în prăvălie, ocupându-și liniștită locul în capătul cozii formate din femei de vârstă mijlocie.

Una dintre ele se întoarse să o salute, însă, când văzu că era Vika, bătu în retragere, așa cum făceau mereu oamenii. Era ca și cum ar fi bănuit că ceea ce curgea prin venele ei nu era banalul sânge, ci altceva, mai fierbinte și mai volatil, care ar fi putut să-i ardă pe cei ce se apropiau prea mult. Foarte probabil că nici părul ei roșcat și rebel, cu șuvița neagră ca pana corbului pe mijloc, nu le ajuta prea mult pe femei să se liniștească. Singurul lucru „normal” la Vika era rochia ei, frumoasa (chiar dacă șifonata) rochie verde pe care tatăl ei insista să o poarte ori de câte se ducea în târg – mai puțin oribila panglică galbenă care îi strângea talia prea tare și pe care ar fi preferat s-o „piardă” în mod convenabil în pârâul Preobrajenski.

Vika îi zâmbi femeii, cu toate că rezultatul avu forma unui zâmbet ușor arogant. Femeia pufni în fața obrăzniciei Vikăi, apoi se întoarse din nou cu fața spre rând.

Acum Vika își îngădui un zâmbet de-a dreptul arogant.

Când toate femeile de la coadă fuseseră servite și fugiseră din brutărie – *au fugit de mine*, își spuse Vika, ridicând din umeri –, Ludmila Fanina, brutăreasa durdulie de după tejghea, își îndreptă atenția asupra ei.

— *Privet**, draga mea Vii-kaa, o salută Ludmila, cântându-i numele ca într-o arie de operă.

Ea era singura de pe Insula Ovcinin – în afară de tatăl Vikăi – care o privea în ochi atunci când o întâlnea. Brutăreasa continuă pe același ton cântat:

— Cum te simți în dimineața asta minunată?

Vika aplaudă, iar Ludmila își înclină capul într-o reverență stângace. Se izbi de o tavă cu *oreški*, iar fursecurile în formă de nuci caramelizate se clătinară pe marginea tejghelei. Tipic Ludmillei. Pe furiș, Vika vrăji tava pentru a-și păstra echilibrul.

— *Ocin harașo, spasiba*, răspunse Vika.

Mă simt foarte bine, mulțumesc. Vorbea rusește, spre deosebire de aristocrații din Sankt Petersburg, care preferau franceza, o limbă „mai sofisticată”. Se prea poate ca tatăl ei să fi fost nobil (baronul Serghei Mihailovici Andreiev, pentru a fi mai exacti), însă voia cu tot dinadinsul ca fiica lui să crească precum o adevărată rusoaică – să se plimbe prin pădurile de mesteceni, să cânte la balalaică și să aibă un interes aproape religios pentru cașa de hrișcă, cu ciuperci și unt proaspăt. Acesta era motivul pentru care locuiau pe această insulă rurală și nu în capitala imperială, căci Serghei declara că traiul pe Insula Ovcinin îi ținea mai aproape de inima țării lor.

* „Salut”, în lb. rusă.

— Dar dumneata ce mai faci? o întrebă Vika pe Ludmila.

— O, destul de bine, acum că ai adus o rază de soare în prăvălia mea, îi răspunse brutăreasa pe un ton normal. Comanda obișnuită pentru Serghei?

— Firește. E singurul lucru pe care tata îl mănâncă la micul dejun.

Ludmila râse în timp ce aduse o franzelă Borodinski, pâinea rusească, neagră și densă, care constituia mâncarea principală a zilei pentru Serghei. Împachetă pâinea în hârtie cafenie, plie colțurile și o legă cu o sfoară din bumbac.

Vika plăti și vâri pâinea în coșul ei, în care deja se găseau câțiva cârnați de la măcelar și un borcan de murături de la băcănia aflată două străzi mai jos, unde se oprise mai devreme.

— Mulțumesc, îi zise, deja în prag, gata să iasă din prăvălie.

O adora pe Ludmila, dar pereții brutăriei erau prea groși, iar aerul prea umed, și se simțea ca și când ar fi stat prea mult într-o saună. Era mult mai bine afară, unde nu existau granițe impuse.

— Pe mâine.

— La revedere, Vii-kaa, iarăși cântă Ludmila, în timp ce ușa brutăriei se închidea.

Vika merse grăbită, poticnindu-se, pe cărarea îngustă care șerpuia printre dealurile din Insula Ovcinin și ducea în pădure. Trebuia să-și păstreze calmul exersat atunci când se afla în public și oamenii puteau s-o vadă, însă îi era greu. Serghei spunea că asta se întâmpla din cauză că Vika semăna cu un djinn a cărui sticlă era prea mică pentru a o încăpea. *Într-o bună zi voi crea o lume unde să nu existe niciun fel de sticle*, gândi ea.

Deocamdată, voia să se întoarcă la tatăl ei și la provocarea pe care el i-o hărăzise. Vika traversă pădurea, mergând aplecată în față, cu mușchii pregătiți, dar relaxați, asemenea unui cal de curse veteran aflat la linia de start.

Încă doi ani, gândi ea. Încă doi ani de pregătire și magia mea va fi destul de puternică pentru a-i servi țarului și imperiului. Poate că atunci sticla ei de djinn avea să fie destul de încăpătoare.

Vika sări peste bușteni și își croi drum printre stâncile acoperite de mușchi. Trecând peste pârâul Preobrajenski, care clipea de parcă avea și el o lecție spre care să se grăbească, îl zări pe tatăl ei, așezat pe o buturugă. Tunica și pantalonii lui erau plini de noroi, căci săpase toată dimineața pentru a scoate rădăcina de valeriană. Avea frunze până și în barbă. Și cioplea o bucată de lemn. Niciodată un baron nu mai semănase atât de mult cu un țăran. Vika surâse.

— Pâinea miroase delicios, zise Serghei, aplecându-și nasul spre coșul Vikăi.

Fata zâmbi poznaș.

— Poate c-am să-ți dau o bucățică dacă începem lecția.

— Șaisprezece ani și tot n-ai pic de răbdare.

Ridurile de veselie din jurul ochilor tatălui ei se adânciră, de parcă plugul lui ar fi trecut de pe câmpurile de legume pe pielea lui cafenie, brăzdată de trecerea timpului.

— Confunzi nerăbdarea cu entuziasmul, îl dojeni în glumă Vika. Numai pentru că sunt singurul mag din imperiu nu înseamnă că am de gând să mă culc pe-o ureche.

Tatăl ei își lăsă capul în jos, recunoscându-se învins.

— Ai pus scutul?

— Firește.

Se împlinea un deceniu de când lua lecții, asta încă de când ajunsese destul de mărișoară ca să înțeleagă că magia nu era numai pentru amuzament, ci și pentru a servi Rusiei și țarului. Să ridice o barieră invizibilă în jurul pădurii înainte să înceapă o lecție era ceva ce făcea în mod automat, fără să se gândească.

Pentru orice eventualitate, Vika aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că prin pădure nu se rătăcise niciun țaran. Întreaga ei viață, tatăl ei îi vârâse în cap ideea că oamenii fuseseră arși pe rug pentru mult mai puțin decât ceea ce putea ea să facă. Iar Vikăi nu-i surâdea perspectiva de a muri înghițită de flăcări.

Însă nu era nimeni în pădure. Acesta era un alt motiv pentru care locuiau într-o pădurice pe o insulă. Pe Insula Ovcinin erau doar câteva sute de oameni și toți locuiau în zona joasă din apropierea portului. Sus, pe dealuri, nu era decât Serghei, un om de știință amabil și politicos, obsedat de ierburi de leac, și Vika, afectuoasa (chiar dacă nu pe deplin ascultătoarea) sa fiică.

— În regulă, zise tatăl ei. Aș dori să crezi o furtună cu descărcări electrice. Nu e nevoie și de ploaie, ci doar de fulgere. Și țintește copacul ăla, îi ceru el, indicându-i un mestecăn aflat la vreo șase metri de ei.

— De ce?

El clătină din cap, dar ochii îi străluceau.

— Știi prea bine de ce și nu e nevoie să mai întreb.

Ceea ce era adevărat. N-avea de gând să-i spună despre ce lecție era vorba. Asta ar fi stricat surpriza. Mai mult decât atât, Vikăi îi plăceau surprizele.

Din tufișurile aflate în spatele ei țâșni ceva. Vika se răsuci, gata să înghețe acea vietate, indiferent ce ar fi fost ea. Însă nu era decât un fazan care se repezea spre un alt tufiș – nimic neobișnuit și, cu certitudine, nu începutul lecției sale. Râse, iar vocea îi reverberă printre copacii albi și subțiri. Dar când se întoarse înapoi spre buturuga pe care ședea Serghei, acolo nu mai era decât un spațiu gol.

— Tată?

Hm. Unde dispăruse? Dar nici asta nu era ceva ieșit din comun. Serghei se făcea adesea nevăzut de la locul lecției, astfel

încât ea să se descurce singură. Probabil că era undeva în siguranță, departe de iminenta ei furtună cu descărcări electrice.

Că tot veni vorba, fulgerul nu avea să se invoce singur.

Vika lăasă coșul jos, ridică brațele și se concentrează asupra particulelor invizibile de electricitate din văzduh. Acestea zburau în jur asemenea scânteilor prafului static, mulțumite să se rotească prin aer de capul lor. Însă nu era ceea ce-și dorea Vika. *Adunați-vă, le porunci ea. Veniți să vă jucați cu mine.*

Cerul zumzâi și apoi, din senin, se auzi un pârâit asurzitor care sparse liniștea. Vika își acoperi urechile în aceeași clipă în care fulgerul lovi mesteacănul aflat la șase metri distanță și trunchiul acestuia luă foc.

De îndată ce arcul de lumină lovi, un fir argintiu se aprinse. Fusese ascuns printre frunze, însă acum, pe măsură ce electricitatea se întindea prin el, Vika văzu că firul lega primul mesteacăn de un cerc format din alți cincizeci. Focul inițial se răspândea cu atâta repeziciune, încât aveai senzația că fulgerul lovise toți copacii.

Poate că tatăl ei nu era înzestrat cu prea multă magie – era mentor, nu vrăjitor, astfel încât reușea doar în mică măsură să invoce și să facă magii –, dar era expert la născocirea unor capcane complicate. Vika era înconjurată de flăcări și de un fum înecăcios. Trunchiurile copacilor se clătinau.

Vika zâmbi. *Am început!*

Când unul dintre copaci începu să cadă, Vika își împinse mâinile în față pentru a forța vântul să-l ridice la loc. Ar fi funcționat dacă ar fi căzut un singur copac. Însă erau cam cincizeci de mesteceni, toți fremătând sub foc și cenușă și prăbușindu-se spre față cu o viteză prea mare pentru ca ea să le inverseze mișcările.

Ce să fac, ce să fac...

Copacii aproape că o acopereau.

Apă! Ba nu, gheață! Vika se aruncă la pământ și flutură brațul deasupra capului, generând o cupolă de gheață în jurul ei. Tremură, în timp ce copac după copac se izbea de scutul ei și trimiterea cioburi de gheață care o înțepau în gât și în spate. Firișoare de sânge stacojiu se prelingeau peste corsetul rochiei. Vika închise ochii strâns.

Atacul înflăcărat păru să dureze o veșnicie, dar, cu toate acestea, ea își păstră poziția. Apoi, într-un sfârșit, ultimul trunchi se zdrobi de scutul de gheață, pământul se cutremură și cerul încetă să mai tune.

Zâmbetul ei era mai luminos decât focul.